

1. Tales de Milet

DK11A1

[...] Com a principi de tot, va suposar aigua, i que el món és dotat d'ànima i ple de divinitats. I diuen que va descobrir les estacions de l'any i que va dividir-lo en tres-cents seixanta-cinc dies. (Diògenes Laerci, *Vides i sentències dels filòsofs*, I 22–40. Traducció de Joan Ferrer Gràcia)

DK11A5

I fent-se entre ells [l'idis contra medes], amb igualtat, la guerra, al sisè any de produir-se la topada, va ocórrer que, mentre es contreia la batalla, tot d'una el dia va tornar-se nit. I que hi hauria aquesta alteració del dia ho havia predit als jonis Tales de Milet, fixant com a límit l'any aquest en el qual, en efecte, va produir-se el canvi. (Heròdot, *Història*, I, 74. Traducció de Joan Ferrer Gràcia)

DK11A10

Tot això, en efecte, és de profit per als qui valoren la crematística, com ara també el cas de Tales de Milet. Perquè aquesta pensada és cosa crematística. A ell, certament, li atribueixen per la saviesa, però resulta ser una cosa general. En efecte: com que li reprovaven, per la pobresa, que la filosofia no reporta cap profit, després d'ell ben pensar, diuen, que hi hauria una bona collita d'olives, gràcies a l'astronomia, i, encara essent hivern, de procurar-se uns pocs diners, els va donar en penyora de tots els molins d'oli de Milet i de Quios, i va llogar-los a canvi de poc, atès que ningú no s'hi abocava. Però quan va arribar el temps just i molts en cercaven alhora i amb presses, se'ls va llogar de la manera que va voler i va aplegar molts de diners, per demostrar que els és fàcil enriquir-se, als filòsofs, si volen, però que no és això, allò per què s'afanyen. (Aristòtil, *Política*, I 11, 1259a. Traducció de Joan Ferrer Gràcia)

DK11A11

Després d'haver filosofat a Egipte, va arribar a Milet ja gran. (Aeci, *Parers dels filòsofs*, I 3,1. Traducció de Joan Ferrer Gràcia)

Però creuen que també Homer, com Tales, que ho va aprendre dels egipcis, posa l'aigua com a principi i naixement de tot. (Plutarc, *Sobre Isis i Osiris*, 34. Traducció de Joan Ferrer Gràcia)

DK11A12

[...] Certament, el número i el caràcter del principi tal, no diuen tots que sigui el mateix, sinó que Tales, l'iniciador d'aquesta mena de filosofia, diu que és aigua (per això afirmava que fins i tot la Terra és damunt d'aigua), adoptant potser la tal suposició de veure que l'aliment de tot és humit i que el calent mateix neix d'aquesta i que per aquesta viu (i l'allò de què neix, de tot, això n'és principi), per això, doncs, per adoptar tal suposició, i per tenir les llavors de tot humida la natura; ara bé, l'aigua és principi de la natura per a les coses humides. Però n'hi ha alguns que creuen que ja els d'allò més antics i de molt abans de la generació d'ara i els primers d'haver-se ocupat dels déus feien semblants suposicions sobre la natura. Perquè feien Oceà i Tetis pares de la generació, i el testimoni de jurament dels déus, aigua, l'anomenada Estix per aquests mateixos poetes. Perquè el més digne de respecte és el més antic, i un jurament és el més digne de respecte. (Aristòtil, *Metafísica*, I 3, 983b. Traducció de Joan Ferrer Gràcia)

DK11A22

Sembla, però, que també Tales, pel que n'expliquen, va suposar l'ànima quelcom capaç de moure, si va dir que la pedra té ànima perquè mou el ferro. (Aristòtil, *Sobre l'ànima*, I 2, 405a 19. Traducció de Joan Ferrer Gràcia)

I en el tot, però, diuen alguns que aquesta [l'ànima] és barrejada, d'on potser Tales va pensar que tot és ple de déus. (Aristòtil, *Sobre l'ànima*, I 5, 411a 7. Traducció de Joan Ferrer Gràcia)

Tales fou el primer a establir que l'ànima és una natura perpètuament en moviment, o que es mou per ella mateixa. (Estobeu, *Florilegi* I 49, 1a. Traducció de Jaume Pòrtulas i Sergi Grau)

DK11A23

Quant a les antigues [teories], les aniré repassant des del primer dels avantpassats. Tales de Milet, doncs, que fou el primer a qüestionar sobre aitals matèries, digué que l'aigua era el principi de totes les coses i déu l'esperit que a partir de l'aigua les anava formant [...] (Ciceró, *La naturalesa dels déus*, I 25. Traducció de Joan Manuel del Pozo)

DK11A23a

Tales afirmà que déu és la intel·ligència del món; i que el tot té ànima, i que, alhora, és tot ple de divinitats. La potència divina penetra a través de la humitat elemental i la posa en moviment. (Estobeu, *Florilegi* I 1, 29b. Traducció de Jaume Pòrtulas i Sergi Grau)